

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2951/05
30.11.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажих, Браниславе Апостоловић, Миломира Николића и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиље АА чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог Града Новог Сада кога заступа Градски јавни правобранилац из Новог Сада, ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против одлуке Окружног суда у Новом Саду Гж. 2672/05 од 7.7.2005. године, у седници одржаној 30.11.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против одлуке Окружног суда у Новом Саду Гж. 2672/05 од 7.7.2005. године у делу у коме је тужба одбачена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П. 2834/04 од 2.6.2004. године, усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је уговор о поклону закључен између ПП и АА с једне стране као поклонодаваца и "ББ" са друге стране као поклонопримца, а чији предмет су биле некретнине уписане у старом ЗКУЛ бр. аа КО ВВ и то к.т.бр. вв и гг у укупној површини од 8 кј и 682 квхв, ништав што је тужена Општина Нови Сад дужна признати и предати тужиљи исте или друге некретнине једнаке површине и квалитета у својину и државину. Такође је обавезана тужена да тужињи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 94.800,00 динара.

Одлучујући о жалби туженог Окружни суд у Новом Саду је пресудом Гж. 2672/05 од 7.7.2005. године делимично усвојио жалбу тужене па је првостепену пресуду у делу одлуке којом је обавезан тужени да преда тужиљи исте или друге некретнине једнаке површине и квалитета у својину и државину укинуо и тужбу у овом делу одбацио, док је у преосталом делу жалба одбијена и првостепена пресуда у делу којим је утврђена ништавост уговора о поклону и у погледу одлуке о трошковима поступка, потврђена. Такође је захтев тужиље за накнаду трошкова састава одговора на жалбу одбијен као неоснован.

Против наведене другостепене одлуке у делу у коме је тужба одбачена тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијано решење у смислу чл. 386. у вези чл. 400. ЗПП-а и нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности као ни битне повреде из чл. 354. ст. 1. у вези чл. 1. и чл. 16. ст. 1. и 2. ЗПП-а на које у ревизији указује тужиља, учињене од стране другостепеног суда.

Наиме, током поступка је утврђено да су након спроведене аграрне реформе тужиља и њена мајка покојна ПП имале у власништву свака по 5 кј и 341 квхв земље у КО ВВ. Из оправданог страха од хапшења, одвођења у затвор и других мера репресије државних органа које су у то време спровођене над сеоским становништвом због немогућности измирења обавезе према тадашњој Држави ФНРЈ, тужиља је по савету сведока који је у то време био тужилац у ГГ, 1951. године отишла сама у ВВ1 јер је мајка тада лежала на нервном одељењу болнице у Новом Саду, те је у месној заједници у ВВ1 потписала изјаву да и она и мајка дају држави сву своју земљу, и да свака од њих задржава по 1 к јутро. Овим давањем су тужиља и њена мајка у ствари желеле да избегну малтретирање које би уследило услед неудовољавања обавези према држави. Сходно чл. 60. ЗОО у вези чл. 17. Закона о начину и условима признавања права и враћања земљишта које је прешло у друштвену својину по основу пољопривредног земљишног фонда и конфискацијом због неизвршених обавеза из обавезног откупа пољопривредних производа, утврђено је да је предметни уговор о поклону ништав.

Међутим, другостепени суд је део одлуке првостепеног суда којом је обавезан тужени на предају некретнина укинуо и тужбу у овом делу одбацио обзиром да је одлучено о захтеву који не спада у судску надлежност јер је враћање земљишта предмет управног поступка.

Полazeћи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио одредбе чл. 16. ст. 1. и 2. ЗПП-а када је закључио да суд није надлежан за поступање по захтеву тужиље за предају исте или сличне непокретности у својину и државину.

Наиме, одредбом чл. 5. у вези чл. 9. наведеног Закона прописано је да се странкама у смислу тог Закона сматрају ранији сопственик с једне стране и општина и пољопривредна односно друга организација код

које се одузето земљиште налази, односно која је отуђила то земљиште из друштвене својине са друге стране.

Имајући у виду да је чл. 17. ст. 2. истог Закона прописано да се тужба за поништај уговора о поклону подноси суду опште надлежности, правилно је другостепени суд сходно чл. 5. и 9. наведеног закона закључио да је враћање земљишта предмет управног поступка.

Стога је правилном применом одредаба чл. 16. ст. 1. и 2. ЗПП-а тужба одбачена у наведеном делу тужбеног захтева. Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу чл.393.у вези чл. 400. ЗПП-а одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

сд